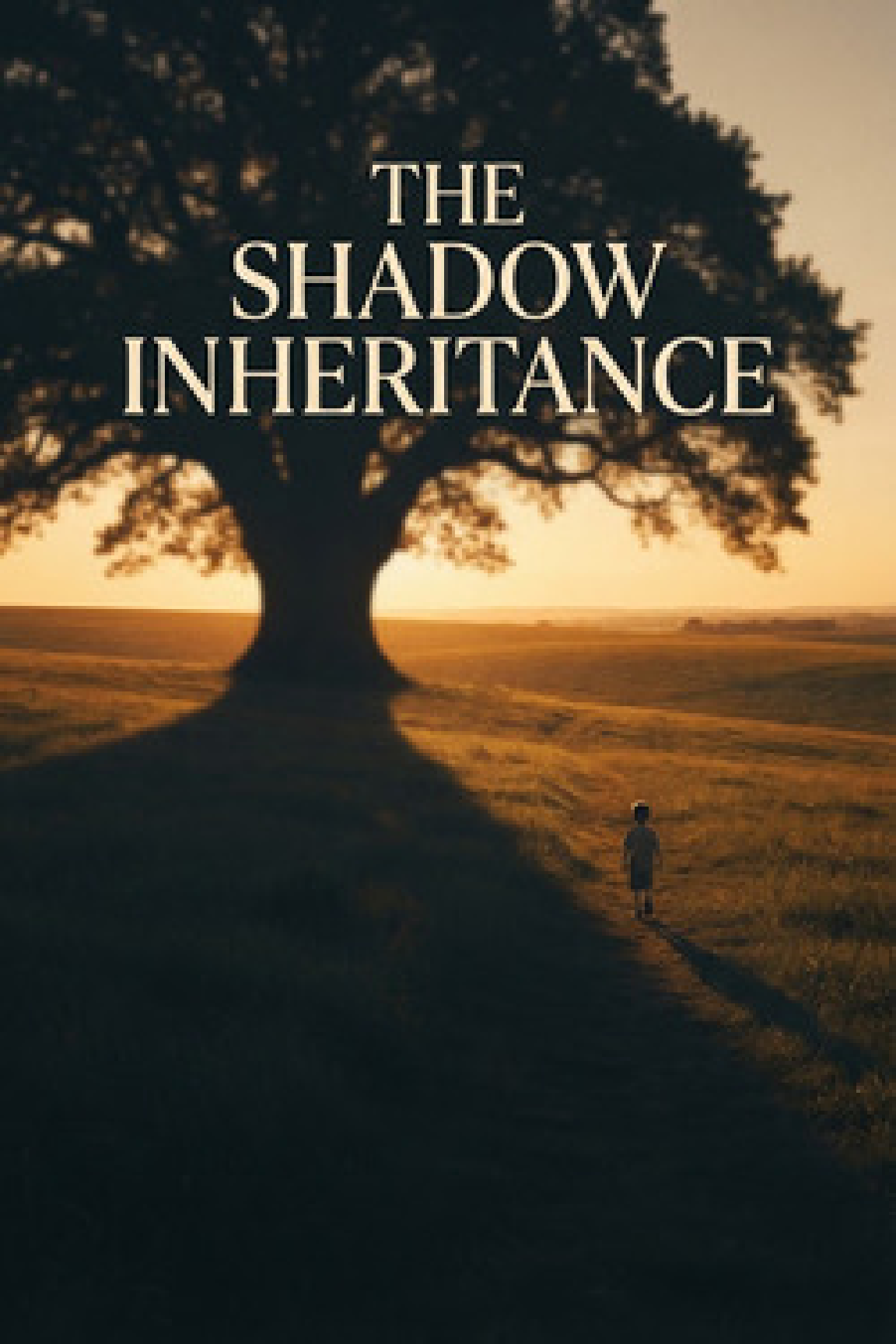
THE
SHADOW
INHERITANCE

LIMEN 2

Hereditas Umbrae

Si vitam e longinquo spectas, omnia sensum habere videntur.

Puncta inter se coniunguntur.

Res explicationem inveniunt.

Flexus inevitabiles apparent.

Etiam errores pars consilii videntur.

Sed haec fallacia est quae ad praesens pertinet.

Cum res vivis, nulla exstat tabula.

Soli dies exsistunt.

Et in diebus explicationes non sunt.

Sunt consilia.

Cum iuvenis eram, putabam adultos scire quid facerent.

Putabam magistros futura discipulorum nosse.

Putabam societates vim latentem hominum agnoscere scire.

Putabam mundum ordinem habere.

Deinde veritatem multo simpliciorem repperi.

Nemo vere scit quid futurum sit.

Omnes navigant.

Alii id fatentur.

Alii dissimulant.

Vitam meam respiciens, nullum momentum invenire possum quo aliquis dixerit:

“Hic homo longe perveniet.”

Nemo me exspectabat.

Non erat semita praecipua.

Nullum consilium ante paratum exstabat.

Nullius dilectus eram.

Et, ut verum dicam, hoc inventum me liberavit.

Nam cum nemo te exspectat, desinis vivere ut exspectationes aliorum confirmes.

Incipis iter tuum aedificare.

Singulis passibus.

Multi homines vitam agunt conantes imagini respondere quam alii pro iis finxerunt.

Ego commodum aliud habui.

Illa imago non exstabat.

Ideo mature didici cum incerto vivere.

Non pavere cum res mutabantur.

Mutationem non pro minis habere.

Vias insolitas non pro erroribus habere.

Vita numquam curavit ut consilia mea sequeretur.

Et, procedente tempore, didici id ab ea non exigere.

Fuerunt momenta quibus omnia in rectam partem ire videbantur.

Et momenta quibus contrarium prorsus accidere videbatur.

Homines qui necessarii videbantur et evanescebant.

Occasiones quae decretoriae videbantur et leves evadebant.

Viae quae secundariae videbantur et primariae fiebant.

Congressus fortuiti qui cursum annorum sequentium mutabant.

Verum est futurum inopinata amare.

Veniam non petit.

Nuntios praevios non mittit.

Gradus dignitatis non observat.

Venit, nihil amplius.

Et saepe inde venit quo nemo spectat.

Multa eorum quae vitam meam definierunt sic nata sunt.

E deverticulis.

E casibus.

E rebus quae, dum accidebant, nullam speciem magnitudinis habebant.

Memini documentum quod tempus me cum quadam duritia docuit.

Non confundendum est quod praevideri potest cum eo quod valet.

Quod praevideri potest, securos nos facit.

Quod valet, transformat.

Haec duo raro congruunt.

Per annos laboravi mercatus, societates, numeros, instituta observans.

Ubique eandem persuasionem inveniebam.

Omnia praevideri posse.

Res regi posse.

Futurum lineam esse quae duci posset.

Deinde semper aliquid veniebat quod illam certitudinem refelleret.

Mutatio.

Discrimen.

Homo.

Morbus.

Iactura.

Occasio.

Aliquid quod nemo in consilium inseruerat.

Atqui ibi ipsa pars fabulae maxime memorabilis incipiebat.

Nam vita facultatem praevidendi non metitur.

Facultatem se accommodandi metitur.

Hoc discrimen maximi momenti est.

Praevidere exercitatio intellegentiae est.

Se accommodare exercitatio identitatis est.

Cum mundus mutatur, non is vincit qui verum dixerat.

Vincit qui intra mutationem vivus manere potest.

Interdum mecum quaero quid factum esset, si quis mihi accurate dixisset quomodo iter meum processurum esset.

Fortasse minus timuissem.

Fortasse pauciores errores commisissem.

Fortasse minus doluissem.

Sed tum intellego me multo minus didicturum fuisse.

Nam pleraque eorum quae magni aestimo non e certitudine nata sunt.

E dubio nata sunt.

E periculo.

Ex inopia cautionum.

E necessitate pergendi cum nescirem quo prorsus irem.

Hoc sensu, non praevisum esse privilegium fuit.

Me coegit aedificare.

Observare.

Discere.

Mutari.

Denuo incipere.

Quaque vice.

Iterum atque iterum.

Hodie multi homines approbationes sectantur.

Concessiones exspectant.

Confirmationes quaerunt.

Ante scire volunt num recipiantur.

Num agnoscantur.

Num intellegantur.

Ego formulam praebere non possum.

Possum tantum narrare quod didici.

Plerumque mundus nescit te esse.

Te non exspectat.

Viam tibi non parat.

Sollemnia adventus non apparat.

Et fortasse ita bene est.

Nam valor itineris non pendet ab eo qui id praeviderat.

Pendet ab eo qui id transire ausus est.

Ego praevisus non eram.

Non exspectatus.

Non praestitutus.

Attamen ecce adsum.

Retro spectans.

Puncta coniungens.

Ad ironiam temporis subridens.

Nam denique fabulae maxime memorabiles non sunt quae ante scriptae sunt.

Eae sunt quae ipsae viam inveniunt ut exsistant.

Et mea, in bono et in malo, ad hoc genus pertinet.